

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o K 107734 18 KŽ 8
Brčko, 23.01.2019. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE !

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Ilje Klaić, kao predsjednika vijeća, Srđana Nedić i Josipe Lucić, kao članova vijeća, uz učešće Radmile Tomić, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog S.S. zv. „B.“ iz B., zbog krivičnog djela Ubistvo u pokušaju iz člana 163. stav 1. u vezi sa članom 28. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 33/13, 26/16 i 13/17), odlučujući o žalbama Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i branioca optuženog Miodraga Zeljić, advokata iz Brčkog, podnesenim protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 107734 18 K od 10.08.2018. godine, nakon javne sjednice vijeća održane dana 23.01.2019. godine, u prisustvu tužioca Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine Amele Mustafić, optuženog i njegovog branioca, donio je

P R E S U D U

Odbijaju se kao neosnovane žalbe Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i branioca optuženog S.S. i potvrđuje presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 107734 18 K od 10.08.2018. godine.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 107734 18 K od 10.08.2018. godine, optuženi S.S., oglašen je krivim da je radnjama opisanim u izreci te presude počinio krivično djelo Ubistvo u pokušaju iz člana 163. stav 1. u vezi sa članom 28. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za koje ga je sud, na osnovu iste zakonske odredbe, a uz primjenu članova 7., 42., 43. i 49. istog zakona, osudio na kaznu zatvora u trajanju od 5 (pet) godina.

Istom presudom na osnovu člana 57. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine određeno je da se vrijeme koje je optuženi proveo u pritvoru počev od 08.12.2017. godine od 18,00 sati, pa nadalje ima uračunati u izrečenu kaznu zatvora.

Na osnovu člana 188. stav 4. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ broj 34/13 i 27/14) sud je optuženog oslobodio obaveze plaćanja troškova krivičnog postupka.

Protiv navedene presude žalbe su podnijeli Tužilaštvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu tužilac) i branilac optuženog advokat Miodrag Zeljić (u daljem tekstu branilac).

Tužilac je podnijela žalbu zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji iz člana 300. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i predložila da Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine uvažavajući žalbene razloge, preinači prvostepenu presudu u dijelu odluke o krivičnopravnoj sankciji, tako što će optuženom izreći kaznu zatvora u dužem trajanju.

Branilac optuženog podnio je žalbu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji. U žalbi je branilac predložio da Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine žalbu uvaži i presudu Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine preinači, tako što će optuženog S.S. osloboditi od optužbe i donijeti odluku da se prema njemu odmah ukine pritvor i da se pusti na slobodu ili da pobijanu presudu preinači i optuženom izrekne blažu kaznu ili da pobijanu presudu u cjelosti ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak.

Na žalbu branioca tužilac je podnijela odgovor u kojem ističe da je žalba branioca optuženog neosnovana, pa je predložila da se u skladu sa članom 313. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine žalba odbije kao neosnovana, a uvaži žalba tužioca podnesena zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji i optuženom izrekne kazna zatvora u dužem trajanju.

Na javnoj sjednici vijeća ovog suda, održanoj dana 23.01.2019. godine, tužilac je izjavila da ostaje pri podnesenoj žalbi i prijedlogu da se optuženi osudi na kaznu zatvora u dužem trajanju.

Branilac optuženog je izjavio da ostaje kod podnesene žalbe i svih navoda kao i prijedlogu iz žalbe.

Optuženi S.S. se pridružio navodima svog branioca.

Tužilac, budući da je podnijela odgovor na žalbu branioca je izjavila da u potpunosti ostaje pri navodima iz odgovora na žalbu i prijedlogu.

Branilac je dodao da je žalba tužioca neosnovan i predložio da se žalba tužioca odbije kao neosnovana.

Optuženi je takođe dodao da on nije učinio navedeno krivično djelo, a da je za isto osuđen što mu teško pada i da mu je dolazilo da se objesi.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u skladu sa članom 306. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno u onom dijelu koji se pobija žalbama, a po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen Krivični zakon, nakon čega je odlučio kao u izreci, iz slijedećih razloga:

Žalbe branioca optuženog i tužioca su neosnovane.

Neosnovano se žalbom branioca optuženog prigovara da je prvostepeni sud prilikom donošenja pobijane odluke počinio bitnu povredu odredaba krivičnog

postupka, te da je pogrešno ili nepotpuno utvrdio činjenično stanje. Isti stav ovog suda je i u pogledu žalbenog osnova odluke o krivičnopravnoj sankciji. U pogledu istaknutih žalbenih osnova od strane branioca izostala je uvjerljiva argumentacija kojom bi se na ozbiljan način dovela u pitanje zakonitost i pravilnost pobijane odluke sa aspekta istaknutih žalbenih osnova, pa je ovaj sud zaključio da žalba branioca nije osnovana.

U pogledu žalbenog osnova bitne povrede odredaba krivičnog postupka branilac navodi da je izreka presude nerazumljiva, protivrječna kako sama sebi tako i razlozima presude. Ovaj sud smatra da ti navodi branioca nisu osnovani. Za razliku od branioca ovaj sud smatra da je izreka presude u skladu sa obrazloženjem iste i da obrazloženje presude u potpunosti slijedi izreku, jer kroz obrazloženje je dat odgovor na sva sporna pitanja tako da nijedna pravno relevantna činjenica nije ostala neutvrđena niti je bilo koja činjenica utvrđena pogrešno i o svemu tome su dati valjani razlozi. Kao što i proizlazi iz izreke, a i iz stanja u spisu na šta branilac podsjeća u žalbi nije navedena vrsta pištolja koji je korišten prilikom izvršenja krivičnog djela, niti je pronađena čaura, kao ni iz pištolja ispaljeni projektil. U konkretnom slučaju navedeni dokazi nisu kao što je već konstatovano pronađeni, a što bi u svakom slučaju olakšalo dokazni postupak. Međutim, nisu dokazi mogli biti ni pronađeni imajući u vidu način izvršenja krivičnog djela, a što je opet utvrđeno na osnovu drugih pouzdanih i relevantnih dokaza. Na nesumnjiv i pouzdan način je utvrđeno da je optuženi prilikom izvršenja krivičnog djela koristio vatreno oružje tj. pištolj kao što je navedeno u izreci odluke, a koja činjenica je utvrđena na osnovu iskaza, kako oštećenog A.I. kojem svjedočenju je prvostepeni sud s razlogom poklonio vjeru, a koje je upotpunjeno i drugim dokazima koje je sud uzajamno cijenio i doveo u vezu i to sa iskazima svjedoka M.S., E.L. kao i izvršenim vještačenjima koja su provedene tokom dokaznog postupka. To su nalazi i mišljenja vještaka medicinske struke dr Zdenka Cihlarž, vještaka balistike Brune Franjić, te vještaka za hemijska ispitivanja dipl. ing. Ivice Perović. Nadalje prvostepeni sud je imao u vidu i nalaze i mišljenja koja su dali vještaci neuropsihijatar dr Petko Grubač i vještak psiholog Danijela Ostojić koji su utvrđivali strukturu ličnosti optuženog, a i oštećenog A.I. za kojeg su utvrdili da u njegovom kazivanju nisu pronašli motiv za izmišljanje aktuelnog događaja. Imajući u vidu naprijed navedene dokaze ne može se prihvatiti prigovor branioca da se prvostepeni sud prilikom utvrđivanja činjenica rukovodio isključivo iskazom oštećenog A.I. koji, kako branilac navodi, jedini spominje da se radi o pištolju, a da ostali vještaci nisu rekli o kakvoj vrsti vatrene oružja se radi. Treba imati u vidu da je oštećeni A.I. tokom svjedočenja na uvjerljiv i objektivan način posvjedočio kako se kritični događaj dogodio, te je potvrdio da je navedene prilike optuženi koristio pištolj. Sud napominje da je vještak medicinske struke dr Zdenko Cihlarž na jednom mjestu potvrdio da je povredilac odnosno optuženi držao pištolj u svojoj desnoj ruci. Međutim, bez obzira na to i vještaci Bruno Franjić i Ivice Perović utvrdili su da je prilikom izvršenja krivičnog djela korišteno vatreno oružje, a u koju vrstu oružja svakako spada i pištolj. Imajući u vidu provedene dokaze sve činjenice su utvrđene na pouzdan način, pa iako nije pronađen pištolj kojim je djelo izvršeno i nisu utvrđeni marka i kalibar pištolja, činjenično stanje nije ostalo neutvrđeno niti je pogrešno utvrđeno. Takođe izreka presude nije nerazumljiva ni protivrječna razlozima kako se žalbom branioca neargumentovano tvrdi. Iako se najvećim djelom žalbe prigovara na iskaz oštećenog A.I. želeći da se isti prikaže kao neobjektivan, odbrana tokom dokaznog postupka nije uspjela da dovede u pitanje pouzdanost i objektivnost navedenog svjedoka, niti da istog diskredituje, iako je svjedok saslušan unakrsno i direktno i to dva puta na prijedlog tužioca i na prijedlog

odbrane, pa je prvostepeni sud pravilno zaključio da se radi o pouzdanom i objektivnom svjedoku.

Nadalje branilac na neargumentovan način pokušava dovesti u pitanje pravnu kvalifikaciju krivičnog djela za koje je optuženi oglašen krivim. U pogledu tog prigovora branilac ukazuje na dio iskaza A.I., gdje svjedok A.I. navodi šta mu je nekada optuženi govorio, pa da mu je između ostalog rekao: „ako te ne ubijem, ja te ranim, dođem ti u bolnicu, napravim ti, osakatim te, napravim te invalidom i pitam te družu šta ima“. Potom branilac navodi ukoliko bi se prihvatilo takvo stanovište prvostepenog suda onda bi se dovela u pitanje pravna kvalifikacija krivičnog djela iz presude. Po mišljenju branioca očigledno da u tom slučaju optuženi S.S. nije imao namjeru da liši života oštećenog A.I., nego samo da ga povrijedi i izazove njegovo ranjavanje i da se onda u tom slučaju ne radi o pokušaju krivičnog djela Ubistvo iz člana 163. stav 1. u vezi sa članom 28. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, nego o eventualno nekom drugom krivičnom djelu, pa da je onda usled toga izreka presude nerazumljiva i protivrječna sama sebi i razlozima presude. Navedenom dijelu iskaza oštećenog branilac u potpunosti daje pogrešan smisao i izvodi pogrešan zaključak izdvajajući tako dio iskaza iz cijelog konteksta, što je oštećeni A.I. tokom svjedočenja izjavio. Navedene riječi rečene su u kontekstu postojanja očigledno lošeg odnosa između optuženog i oštećenog, a što su potvrdili pored optuženog i svjedoci M.S. i E.L. Nadalje ne radi se o nikakvom stanovištu prvostepenog suda kojim bi se mogla dovesti u pitanje pravna kvalifikacija krivičnog djela, nego se jednostavno radi o navođenju dijela iskaza A.I. Što se tiče pravne kvalifikacije krivičnog djela koju branilac na neargumentovan način želi dovesti u pitanje, te imajući u vidu da ovaj sud vodi računa i po službenoj dužnosti da li je Krivični zakon povrijeđen na štetu optuženog, ovaj sud je zaključio da je na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenjen i Krivični zakon odnosno da su radnje izvršenja krivičnog djela koje su optuženom stavljene na teret pravilno kvalifikovane kao Ubistvo u pokušaju iz člana 163. stav 1., u vezi sa članom 28. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Kao što proizilazi iz izreke pobijane odluke, a potom i obrazloženja iste optuženi je preduzeo radnje izvršenja krivičnog djela na navedeni način s namjerom da oštećenog A.I. liši života, pri tome upotrijebivši pištolj, kao izuzetno pogodno sredstvo za realizaciju svoje namjere, čega je u potpunosti i bio svjestan, odnosno znao da time može lišiti života oštećenog i što je upravo i htio, ali je sve ostalo u pokušaju, kao što to prvostepeni sud na strani 19. zadnji pasus pravilno zaključuje. Optuženi je navedene prilike, upotrijebio pištolj i isti usmjerio u vitalni dio tijela oštećenog i u potpunosti svjestan da svojom radnjom može lišiti života oštećenog, a što je upravo i htio, a okolnost što do smrti, odnosno lišenja života oštećenog nije došlo rezultat je drugih činjenica, a ne volje optuženog. Konkretno smrtna posledica je izostala usled odbrambene reakcije oštećenog, koji je prislonjena usta cijevi pištolja sa grudi spustio ka dole, pa je tada i optuženi izvršio opaljenje u predio desnog bočnog zida trbuha oštećenog pri tome mu nanijevši laku tjelesnu povredu, kao što je i opisano u izreci pobijane odluke. Imajući u vidu navedeno u prvostepenoj presudi na te okolnosti ovaj sud smatra da se ne može dovesti u pitanje pravilnost pravne kvalifikacije krivičnog djela za koje je optuženi oglašen krivim, niti je izreka presude nerazumljiva, a nisu ni počinjene bitne povrede odredaba krivičnog postupka na kojima branilac neargumentovano potencira.

Što se tiče žalbenog prigovora pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, ovaj sud smatra da je prigovor neosnovan, jer su sve pravno relevantne i odlučne činjenice pravilno i potpuno utvrđene na osnovu pouzdanih i relevantnih

dokaza. Na licu mjesta nisu ni mogli biti pronađeni tragovi krivičnog djela, jer je uviđaj vršen tek nakon sedam dana od događaja budući da oštećeni A.I. usled velikog straha od optuženog za sebe i svoju porodicu nije smio da policijskim službenicima ispriča šta se sve desilo. Branilac na više mjesta u žalbi potencira na tome da na licu mjesta nisu pronađene čaure, niti DNK tragovi koji bi povezali optuženog i oštećenog, pa pokušava neuvjerljivo dovesti u pitanje pravilnost činjeničnog utvrđenja tvrdeći da se ne može prihvatiti kao nespornan iskaz oštećenog A.I. Prvostepeni sud je s razlogom poklonio vjeru iskazu oštećenog A.I., jer je njegov iskaz provjeren kroz druge dokaze koji su cijenjeni pojedinačno i u vezi sa drugim provedenim dokazima na način propisan članom 281. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, o čemu prvostepeni sud daje detaljne razloge na stranama 15. do 20. odluke. I za ovaj sud je nesporno da je oštećeni A.I. u početku odbijao saradnju sa policijskim službenicima što je između ostalog potvrdila i svjedok Svjetlana Savić inspektor Policije Brčko distrikta. Ne treba zaboraviti da je kod optuženog bio prisutan veliki strah od optuženog S.S., budući da su u posljednje vrijeme bili u lošim odnosima, te da je negdje u periodu od prije 3 godine A.I. policijskom službeniku Avdić Zahidu prijavio da mu je optuženi S.S. prijetio fizičkim napadom i da bi ga mogao ubiti, a što je svjedok Avdić Zahid posvjedočio tokom dokaznog postupaka, što potvrđuje da je kod oštećenog bio prisutan strah znajući da je optuženi S.S. na sve spreman, a uz to i da je naoružan.

Branilac neuvjerljivo insistira na tome da se nije mogao prihvatiti iskaz A.I., te da istom optuženi nije nikada prijetio, a da je kako branilac navodi optuženi S.S. u svojoj odbrani istakao da nije počinio navedeno krivično djelo, te da postoji mogućnost da je A.I. izvršio samopovređivanje da bi napakostio optuženom ili da je do povređivanja oštećenog došlo usled nestručnog rukovanja vatrenim oružjem ili da se oštećeni A.I. zakačio sa nekim u gradu i da je neko pucao u A.I. Navedene konstrukcije optuženog i branioca nisu dobile potvrdu ni kroz jedan provedeni relevantni dokaz i takve tvrdnje u vidu nagađanja kao lišene svakog osnova, ni prvostepeni sud nije prihvatio kao ozbiljne i argumentovane. Naročito je neprihvatljiva tvrdnja da je do povređivanja oštećenog došlo na način da je oštećeni sam sebe povrijedio vatrenim oružjem, a u namjeri da napakosti optuženom S.S. U najmanju ruku kao da se može sa sigurnošću predvidjeti koliko će se neko povrijediti pucanjem u sopstveno tijelo što navedenu tvrdnju branioca i optuženog dovodi na nivo nevjerovatnosti. Činjenica je da oštećeni u početnom periodu nije htio da policijskim službenicima da informaciju u vezi navedenog događaja, ali da se takvo njegovo ponašanje može cijeliti samo kao prisustvo velikog straha od optuženog S.S. znajući da je spreman na sve. Ipak nakon sedam dana policijskim službenicima ispričao je kako se u stvari događaj desio i kako je došlo do njegovog ranjavanja. Svjedočenje oštećenog A.I., kao što je prvostepeni sud utvrdio potvrđeno je i kroz svjedočenje vještaka medicinske struke Zdenka Cihlarž koji je utvrdio vrstu, karakter, težinu povrede, mehanizam povređivanja, kao i položaj povrijeđenog i povredioca koji potvrđuju svjedočenje A.I. Takođe i vještak iz oblasti balistike Bruno Franjić potvrdio je da su povrede nanesene vatrenim oružjem iz apsolutne blizine tj. da su usta cijevi vatrenog oružja bila prislonjenja na majicu oštećenog prilikom opaljenja metka kao što je i oštećeni posvjedočio, te da su ulazna i izlazna oštećenja na odjeći nastala jednovremenim prolaskom jednog te istog zrna ispaljenog iz vatrenog oružja. Sve je to prvostepeni sud imao u vidu prilikom utvrđivanja činjeničnog stanja o čemu govori na stranama 15, 16 i 17 odluke. Potpuno je i po ocjeni ovog suda proizvoljna tvrdnja branioca da je oštećeni A.I. tek naknadno ispričao kako se navedeni događaj desio, a da je postupio tako da bi sebi obezbijedio dovoljno vremena da navodno

ukloni tragove koji njemu nisu išli u korist, a istovremeno sa namjerom da napakosti optuženom S.S. Takve tvrdnje branioca su krajnje neosnovane i neargumentovane kao što je već rečeno. Iskaz oštećenog A.I. potvrđen je i kroz druge provedene dokaze, kako iskaze svjedoke tako i nalaze vještaka o kojima je već bilo govora.

Što se tiče poruke koju je optuženi S.S. poslao oštećenom A.I. čiji sadržaj glasi „gdje si kauboj ha, ha, ha, hvala Bogu da ne biješe gore“ čiji sadržaj je učinjen nespornim ne može se tumačiti na način, na koji to branilac u žalbi čini. Branilac navedeni sadržaj poruke želi prikazati kao da je optuženom bilo drago što oštećeni nije pretrpio teže povrede. Takvo tumačenje navedene poruke od strane branioca optuženog je u potpunoj suprotnosti sa provedenim dokazima, na osnovu kojih je utvrđeno da je upravo optuženi preduzeo sve da bi oštećenog lišio života, pa se sadržaj poruke nije mogao ni tumačiti kao što branilac u žalbi čini.

U pogledu utvrđenog činjeničnog stanja branilac navodi da nije sporno da je oštećeni A.I. zadobio navedene povrede, ali je za branioca sporno ko je povrede nanio oštećenom. U prilog takvoj tvrdnji ističe da vještačenjem iz oblasti bioloških tragova koje je vršila vještak Elmira Karahasanović na izuzetnoj odjeći optuženog i oštećenog nisu pronađeni DNK tragovi koji bi povezali optuženog S.S. i oštećenog A.I. Tačno je da nisu pronađeni biološki tragovi iako je na te okolnosti izvršeno vještačenje po vještaku za biološka vještačenja. Ukoliko se objektivno sagledaju svi provedeni dokazi i izvrši detaljna, objektivna i pravilna ocjena dokaza na način na koji je postupio i prvostepeni sud onda se otklanja svaka dilema ukoliko je iste i bilo u pogledu izvršioca navedenog krivičnog djela. Vještak iz oblasti balistike Bruno Franjić, a o čemu prvostepeni sud govori na strani 16. odluke, je utvrdio da je pucanje u oštećenog izvršeno iz apsolutne blizine kada su usta cijevi upotrijebljenog vatrenog oružja bila prislonjena na majicu oštećenog u vrijeme ispaljenja, a o čemu je naprijed već bilo riječi, što potvrđuje iskaz oštećenog na koji način je optuženi postupio prilikom izvršenja krivičnog djela. Tačno je da je u jednom dijelu svog nalaza vještak Bruno Franjić izjavio da je povređivanje koje je zadobio oštećeni A.I. mogao sam sebi nanijeti oštećeni lijevom rukom, ali svojim vještačenjem to vještak nije mogao da utvrdi. Međutim, na te okolnosti vještak medicinske struke dr Zdenko Cihlarž, koji je pored vrste povrede utvrdio i način i položaj u kojem su se nalazili povrijeđeni i povredilac utvrdio da su oštećeni i povredilac bili okrenuti jedan drugome, sučelice u uspravnom stavu i da je povredilac nanio povredu oštećenom držeći pištolj u svojoj desnoj ruci, te je vještak isključio mogućnost da je oštećeni A.I. zadobio povredu samopovređivanjem, tako da se ni u tom dijelu ne može dovesti u pitanje pravilnost činjeničnog utvrđenja, koje branilac neosnovano osporava.

Tokom dokaznog postupka svoj nalaz i mišljenje je prezentovao i vještak za fizikalno hemijska ispitivanja Ivica Perović koji je utvrdio da je na dostavljenim odjevnim predmetima optuženog i oštećenog utvrđeno prisustvo barutnih čestica, a koje dovode u vezu optuženog i oštećenog i po ocjeni ovog suda. Takođe, vještak je pojasnio razliku između nesagorelih čestica nastalih djelovanjem vatrenog oružja i nastalih od baruta petardi. Takođe pojasnio je da se barutne čestice ne mogu tako dugo zadržati konkretno na odjeći optuženog i u slučaju da je vršio ispaljenje iz lovačke puške, budući da je protekao znatan vremenski period imajući u vidu da se događaj desio 01.12.2017. godine, a da je prema tvrdnji optuženi bio u lovu u martu 2017. godine, pa je vještak potvrdio da se barutne čestice ne bi mogle toliko dugo zadržati na odjeći, a što branilac neargumentovano osporava. Kada je riječ o

vještačenjima Brune Franjić i Ivice Perović sud se istim u dovoljnoj mjeri posvetio i izvršio pravilnu analizu istih, a o čemu govori na strani od 9. do 12 i 16. i 17 odluke.

Kada je u pitanju žalbeni osnov pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje branilac se poziva na iskaz svjedoka Dž.S. majke optuženog S.S. iz čijeg iskaza, kako branilac navodi proizlazi da je u vrijeme kritičnog događaja S.S. bio u kući i da tri dana nije izlazio nigdje, jer bi ona to sigurno čula i vidjela, budući da bi morao proći pored nje. Na navedeni način se neuvjerljivo pokušava optuženom dati alibi tvrdeći da u vrijeme izvršenja krivičnog djela optuženi nije bio na mjestu gdje je krivično djelo izvršeno, odnosno da je optuženi u navedenom periodu bio na drugom mjestu, tj. kod kuće. Cijeneći provedene dokaze prvostepeni sud, a što kao pravilno podržava i ovaj sud nije poklonio vjeru iskazu Dž.S., jer je isti u suprotnosti sa iskazom oštećenog, a i svjedoka policijskog službenika Alagić Jasmina, koji je obavio razgovor sa Dž.S. i na te okolnosti sačinio službenu zabilješku. Prilikom obavljanja razgovora sa Dž.S. ista mu je rekla da ona ne zna gdje S.S. odlazi ni kad dolazi da s njom gotovo nikako ne kontaktira i kada dođe kući boravi u svojoj sobi o čemu je Alagić svjedočio tokom dokaznog postupka. Očigledno se radi o nepouzdanom i pristrasnom svjedoku, pa ga prvostepeni sud s razlogom nije prihvatio, a što branilac u žalbi potpuno zanemaruje, pa se poziva na iskaz navedenog svjedoka i na osnovu istog pogrešno zaključuje da nije pouzdano utvrđena krivica optuženog, nego da se u pogledu krivice optuženog radi o indicijama. Navedena konstatacija branioca, budući da je lišena svakog osnova i da nije dobila potvrdu kroz provedene dokaze nije se mogla ni uvažiti. Sve dokaze koji su provedeni tokom dokaznog postupka i to kako iskaze svjedoka tako i nalaze i mišljenja saslušanih vještaka i činjenično utvrđenje do kojeg je pravilno i potpuno došao prvostepeni sud u žalbi se na neuvjerljiv i neargumentovan način želi dati značaj indicija, a što se nije moglo prihvatiti kao argumentovano i objektivno izneseno od strane branioca.

Preispitujući odluku o kazni budući da se ista pobija i zbog tog žalbenog osnova ovaj sud nije našao osnovanim da je optuženom izrečena prestroga kazna. Ovaj sud smatra da je prvostepeni sud prilikom odlučivanja o vrsti i visini kazne optuženom u skladu sa članom 49. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine vodio računa o svim okolnostima koji utiču na vrstu i visinu kazne koja će se izreći i istima dao adekvatan značaj, a o čemu govori na strani 20-oj odluke. Sve otežavajuće i olakšavajuće okolnosti koje je prvostepeni sud utvrdio na strani optuženog su okolnosti koje objektivno i stoje i u mjeri u kojoj te okolnosti utiču na kaznu koja će se izreći. Pogrešan je zaključak branioca da bi se blažom krivičnopravnom sankcijom mogla postići svrha kažnjavanja prema optuženom, jer se radi o pokušaju krivičnog djela za koje se učinilac može i blaže kazniti. Tačno je da se radi o pokušaju krivičnog djela iz člana 28. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, koji stavom drugim propisuje da će se učinilac za pokušaj krivičnog djela kazniti u granicama kazne propisane za to krivično djelo, a može se i blaže kazniti. Prvostepeni sud je upravo i izrekao kaznu u granicama propisanim zakonom u trajanju od pet godina što iznosi minimum propisane kazne za navedeno krivično djelo. U konkretnom slučaju nije bilo okolnosti koje bi ukazivale na opravdanost da se optuženi blaže kazni. Nije bilo mjesta izricanju kazne zatvora u kraćem trajanju na šta se žalbom branioca između ostalog insistira jer ista ne bi bila adekvatna optuženom i ne bi se postigla svrha kažnjavanja iz člana 42. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, naročito u pogledu prevaspitanja optuženog da ne čini krivična djela jer je za isto već osuđivan, a kaznu zatvora izdržao i po izlasku sa izdržavanja kazne nakon tek nešto po proteku od godinu dana ponovo

preduzeo radnju izvršenja krivičnog djela, a što isključuje mogućnost da se optuženi blaže kazni. Kada se uzmu u obzir sve utvrđene olakšavajuće okolnosti na strani optuženog kao i otežavajuća okolnost, te kazna koja je zakonom propisana za navedeno krivično djelo ovaj sud smatra da je prvostepeni sud izabrao adekvatnu vrstu i visinu kazne koja odgovara svim tim okolnostima, što u potpunosti isključuje prigovor branioca da je izrečena kazna zatvora prestroga. I ovaj sud je uvjerenja da će se upravo izrečenom kaznom zatvora u trajanju od pet godina postići svrha kažnjavanja i sa aspekta generalne i sa aspekta specijalne prevencije i da će upravo ta izrečena kazna zatvora uticati na optuženog da više ne čini krivična djela. Izrečenom kaznom zatvora će se postići i svrha krivičnih sankcija iz člana 7. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vidu pružanja satisfakcije licu na čiju štetu je krivično djelo počinjeno.

Razmatrajući žalbu tužioca i navode u istoj kojima želi dovesti u pitanje pravilnost odluke o krivičnopravnoj sankciji koju je prvostepeni sud izrekao optuženom, ovaj sud je zaključio da žalba tužioca nije osnovana. Tužilac potencira na tome da prvostepeni sud nije dao dovoljan značaj da je optuženi ranije osuđivan za krivično djelo Ubistvo, te da je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od sedam godina. Prvostepeni sud je i tu činjenicu cijenio kao otežavajuću okolnost i za razliku od tužioca ovaj sud smatra da je toj činjenici dao adekvatan značaj, a što se svakako odrazilo na kaznu koja je izrečena optuženom. Svim utvrđenim olakšavajućim i otežavajućim okolnostima prvostepeni sud je dao adekvatan značaj, tako da se ne može prihvatiti prigovor da nisu cijanjene adekvatno otežavajuće i olakšavajuće okolnosti, te da je trebalo izreći kaznu zatvora u dužem trajanju. Tužilac pokušava kao otežavajuću okolnost dovesti u vezu činjenicu da je ispaljenje metka iz neposredne blizine i to u predio abdomena oštećenog, a da samo sticajem okolnosti i otporu koji je pružio oštećeni nije oštećen niti jedan vitalni organ. Međutim, pri tome treba imati u vidu da su utvrđene sve činjenice u pogledu izvršenja krivičnog djela i posledice, pa je nužno podsjetiti da je bez obzira na sve, na svu sreću optuženi zadobio laku tjelesnu povredu kako je to i utvrđeno od strane vještaka medicinske struke. Tako se činjenica na koju tužilac podsjeća u žalbi ne može cijeniti kao otežavajuća okolnost. Zdravstveno stanje optuženog koje je prvostepeni sud cijenio kao olakšavajuću okolnost je činjenica koja je učinjena nespornom. Međutim, način na koji je došlo do pogoršanja njegovog zdravstvenog stanja na čemu se žalbom insistira ne može biti razlog da se loše zdravstveno stanje optuženog nije cijenio kao olakšavajuću okolnost. Tačno je da je optuženi upotrebom psihoaktivnih supstanci i droga narušio svoje zdravstveno stanje, ali činjenica je da je njegovo zdravstveno stanje narušeno, pa je isto prvostepeni sud pravilno cijenio kao olakšavajuću okolnost. Oštećeni kao što je i prvostepeni sud cijenio nije postavio odštetni zahtjev niti je bio izričit u pogledu toga da li je zainteresovan da optuženi bude osuđen iako je na te okolnosti tokom glavnog pretresa pitan od strane tužioca, pa je prvostepeni sud takav njegov odnos s razlogom cijenio kao olakšavajuću okolnost na strani optuženog, a što se opet žalbom tužioca želi na neadekvatan način cijeniti kao pogrešan stav prvostepenog suda.

Budući da nisu postojali razlozi zbog kojih se presuda pobija žalbama, ovaj sud je na osnovu člana 313. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine žalbu branioca optuženog i žalbu tužioca odbio kao neosnovane i potvrdio prvostepenu presudu.

Bili su to razlozi zbog kojih je odlučeno kao u izreci ove presude.

ZAPISNIČAR

Radmila Tomić

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Iljo Klaić